

Kerkdienst Janskerk 2 april 2017

Cyclus: Bergrede

Thema: de smalle weg van het doen

Lezing: Mattheus 7 : 13-29

Voorganger: Elise Rommens-Woertman

Inleiding

Jezus vraagt wat aan mensen die hem willen navolgen: een leven naast de brede, vanzelfsprekende snelweg, een aandachtig leven, een vruchtbaar leven, een daadkrachtig leven. Vraagt hij niet teveel? Kunnen we dit? Mattheus bericht tenslotte dat de massamensen zich aangesproken voelen door Jezus, ze (h)erkennen zijn bijzondere gezag, zijn zeggingskracht. Het is ergens evident wat hij zegt. Kunnen wij deze evidentie inbrengen in onze actualiteit?

Overweging

*Verder word ik gedreven
Een onbekend land in.
De grond wordt harder,
De lucht prikkelender, kouder.
Aangeraakt door de wind
Vanuit mijn onbekende einder
Trillen de snaren in afwachting.
Aldoor vragend
Zal ik aankomen,
Daar waar het leven wegklinkt-
Een klare zuivere toon
In de stilte.*

Dat zijn de eerste woorden van het dagboek 'Merkstenen' van Dag Hammarskjold, waarin hij zijn spirituele levensweg beschrijft.

Door iets of iemand wordt hij gedreven om op weg te gaan, en hij kiest ervoor om daaraan gehoor te geven, om zijn verlangen te volgen.

Die reis door het onbekende landschap van zijn binnenste zet zijn zintuigen op scherp, de grond wordt harder, de lucht prikkelender en kouder.

Hammarskjold verstaat de kunst van het wachten, van het verwachten, van het uithouden met zichzelf en de ander.

Aldoor zichzelf vragend, 'zal ik aankomen daar waar het leven wegklinkt in de stilte'.

De afgelopen weken zijn we vanaf Aswoensdag op weg gegaan naar Pasen, aan de hand van de Bergrede uit het evangelie van Mattheüs.

Jezus laat in woord en gebaar zien wat het betekent om 'mensen van de weg' te zijn,

om te zoeken naar gemeenschap, naar verbondenheid.

Hij houdt ons een spiegel voor van recht is en wat krom,

wat ten dode is opgeschreven en wat naar het nieuwe leven leidt.

De lezing die we zojuist hoorden is het laatste deel van deze Bergrede.

En ook hierin houdt Jezus ons een spiegel voor. Driemaal klinkt er een vergelijking:

over de brede en de smalle weg, de goede en de slechte boom, een huis op drijfzand en op een rots.

Zeker de uitspraak van de brede en de smalle weg

zal een aantal van ons zeer bekend in de oren klinken,
en allerlei beelden oproepen, letterlijk en figuurlijk.
Het wordt al heel snel het clichébeeld
van een brede weg vol plezier, avontuur en drukte,
waar veel mensen voor kiezen maar die uitloopt op de hel.
En een smalle, saaie weg waar weinigen te vinden zijn, maar wel op weg naar de hemel,
beiden geen aantrekkelijk perspectief.
Is het mogelijk voor ons om met nieuwe ogen dit verhaal te zien?
Om zo onbevangen mogelijk te luisteren?
Om ons open te stellen voor wat ons raakt?

In alle drie de parabels die Jezus ons aanreikt,
worden er twee zaken met elkaar vergeleken.
Tweemaal wordt er eenzelfde huis gebouwd,
en toch doorstaat het ene huis alle stormen die een mens kan teisteren,
terwijl het andere huis wegspoelt.
Cruciaal verschil blijkt het fundament te zijn,
het ene van zand dat niet duurzaam is,
het andere van steenrots, stevig en stabiel.
Waar bouwen we zelf het huis van ons leven op?
Wat is jouw fundament?
Twee bomen zijn er, ze lijken gelijk.
Maar aan de vruchten, aan wat ze voortbrengen,
herken je de goede boom.
Goed is wat bloeit, wat nieuw leven mogelijk maakt.
Twee wegen zijn er,
een brede, voor de hand liggende weg met een makkelijke doorgang
en een smalle weg, wat meer verscholen, met een nauwe poort.
Soms is het nodig om tegen de stroom in te gaan.
om op de kruispunten in je leven,
te zoeken naar wat de goede weg is op dat moment.
Welke wegen leiden ons naar het leven, naar het goede leven?

Opvallend is dat Jezus geen concrete voorbeelden geeft.
Hij houdt een spiegel voor,
maar het is aan ons om dat handen en voeten te geven,
om dat concreet te maken.
Hoe doe je dat?
Een sleutel daarvoor is de gulden regel die
het hart van de Tora en de profeten is:
behandel anderen dus steeds
zoals je zou willen dat ze jullie behandelen.
De Bergrede laat zien wat leven schenkt,
wat een vruchtbare weg in samenleven is.
Jezus eigen weg door het leven laat dat zien,
Hij zal tijdens het laatste avondmaal de voeten wassen
van hen die hem zullen verraden.
Daarom wijst hij ook op het gevaar van valse profeten,
die ons in slaap sussen in plaats van op weg zetten.

Jezus spreekt vanuit een bewogenheid van binnenuit.
Hij kan niet anders, en dat wordt herkend door de mensen om hem heen.
Hij waagt zich aan het geheim van Gods liefde,
Jezus is verbonden met de bron van het leven, met de Eeuwige.
Zijn woord is bevochten, gelouterd.
Het doet. Het wijkt voor geen wereld.

*Voor ons die niet weten, niet zien, maar toch geloven dat het ooit zal opdagen:
een handschrift van licht aan de hemel.*